

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

04 נובמבר 2015

לפני:

כב' השופט שמואל טננבוים, סגן נשיא

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בן ציון קבלר

-

הנאשם

רונלד פורר
ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן

החלטה

בפניי בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום שהוגש כנגדו מחמת התיישנות ולחילופין, מחמת הגנה מן הצדק.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של העסקת עובדת זרה שלא כדין (עבירות לפי סעיפים 2(א)(1) ו-2 לחוק עובדים זרים התשנ"א – 1991 להלן – החוק) וכן עבירה של אי הסדרת ביטוח רפואי (עבירה לפי סעיף 2(ב)(3) לחוק).

2. נטען, כי ביום 20.2.06, במסגרת ביקורת שערכו מפקחים מטעם משרד התעשייה המסחר והתעסוקה בביתו, נמצאה עובדת זרה- אזרחית הפיליפינים, אשר עבדה בבית ללא היתר כדין ומבלי שהוסדר לה ביטוח רפואי.

טיעוני הנאשם

3. לטענת הנאשם, סעיפי האישום בהם הוא מואשם מהווים עבירות קנס מסוג ברירת משפט ומכאן, שתקופת ההתיישנות הנה שנה ממועד ביצוע העבירה. בכל מקרה, גם אם ייקבע כי מדובר בעבירה מסוג עוון, הרי שחלפו מעל 5 שנים ממועד ביצוע העבירות המיוחסות ועד להגשת כתב האישום.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

- 1 כמו כן טוען הנאשם כי יש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק זאת
2 בשל הדרך בה התנהלה המאשימה בהגשת כתב האישום והשיהוי שחלף מיום
3 הביקורת אשר גרם לפגיעה ביכולתו להתגונן.
4
5 לטענת הנאשם הגשת כתב האישום חמש שנים לאחר מועד ביצוע העבירה
6 כביכול, מהווה פגיעה קשה בזכויותיו וגורמת לו לעינוי דין. מה גם שבתיק זה
7 לא הייתה כל הצדקה לשיהוי הניכר שכן פעולת החקירה הסתיימה כבר בחודש
8 אפריל 2006. הנאשם מוסיף כי בכך לא הסתיים עינוי הדין, שכן למרות שכתב
9 האישום הוגש בחודש אוקטובר 2011, הוא קיבל זימון לדיון לראשונה רק ביום
10 8.2.15, כלומר ארבע שנים לאחר הגשת כתב האישום.
11
12 טענה נוספת של הנאשם היא כי הימנעות המאשימה מלגבות הודעה מהעובדת
13 הזרה גורמת אף היא לפגיעה קשה בזכויותיו. גביית הודעה מהעובדת יכולה
14 הייתה לסייע בבירור השאלה מי העסיק אותה, מי שילם את שכרה, מי נתן לה
15 הוראות וכיו"ב. הנאשם מצוי בהליכי גירושין ואין לקבל מסמך שנשלח מאשתו,
16 ללא יכולת לאמת את תוכנו.
17
18 הנאשם מוסיף וטוען כי הגשת כתב האישום נגדו וסגירת התיק כנגד רעייתו
19 לשעבר היא בבחינת אכיפה בררנית אסורה.
20

תגובת המאשימה

- 21
22 העבירות המיוחסות לנאשם מסווגות כעבירות עוון אשר תקופת ההתיישנות
23 לגביהן הינה 5 שנים. במקרה דנן הגשת הבקשה להישפט מהווה אירוע מנתק,
24 המאפס את תקופת ההתיישנות. מהמועד בו הגיש הנאשם בקשתו להישפט ועד
25 להגשת כתב האישום טרם חלפו 5 שנים.
26
27 ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק, מהווה הליך קיצוני, נדיר ודרמטי
28 שיש לנהוג בו במשורה. העובדה כי זימון נמסר לנאשם בחלוף שנים נובע
29 מקשיים באיתורו ובשל כך התיק היה בהתליית הליכים למעלה מ 3 שנים.
30

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

טענת הנאשם ביחס לליקוי חקירה דינה להתברר במהלך ניהול התיק ולא בשלב של טענות מקדמיות. ביחס לטענה של אכיפה בררנית נפסק כי הנטל להוכיח ולו "ראשית ראייה" בעניין זה מוטל על הנאשם, מה שאין כך במקרה שלפנינו ויש לדחות טענה זו מטעם זה בלבד.

דיון והכרעה

התיישנות העבירה

9. המחוקק הבחין במפורש בין עבירות מנהליות, אשר בעניינם חוקק **חוק העבירות המנהליות**, התשמ"ו-1985, לבין עבירות ברירת קנס אשר לגביהם חוקק **פרק ז' לחסד"פ**. תיקון 4 לחוק **העבירות המנהליות** שהתקבל ביום 11.11.02, הוסיף את **סעיף 22א** שקובע את סיווג העבירה והתיישנותה כדלהלן:

(א) "אין בקביעת עבירה כעבירה מנהלית כדי לשנות את סיווג העבירה כאמור בסעיף 24 לחוק **העונשין**."

(ב) לעניין התיישנות עבירה כאמור בסעיף 9 לחוק **סדר הדין הפלילי** או בכל חיקוק אחר הקובע מועד התיישנות עבירה, לפי העניין, יראו את מועד הטלת הקנס כמועד ההעמדה לדין, ואולם אין במועד הקבוע בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי או בחיקוק כאמור, לפי העניין, כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי חוק זה או להמיר כתב אישום בקנס מנהלי, אף אם עבר אותו מועד."

סעיף 9 לחסד"פ קובע:

(א) "באין הוראה אחרת לעניין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה –

(1) בפשע שדינו מיתה או מאסר עולם – עשרים שנים;

(2) בפשע אחר – עשר שנים;

(3) בעוון – חמש שנים;

(4) בחטא – שנה אחת.

...

(ג) בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חיקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר.

לגבי עבירות ברירת קנס, נקבעו הסדרים מיוחדים בסעיפים 221-230 לחסד"פ. בסעיף 225 א' נקבע כך:

225" א. (א) עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בעניינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובעל הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה."

10. בשל הדמיון הקיים בין עבירות מנהליות לעבירות ברירת קנס מסוג ברירת משפט (סעיפים 228-229 לחסד"פ), אשר בשניהם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט, עלתה בעבר השאלה האם יש לקבוע את תקופת ההתיישנות בעבירות מנהליות כפי שנקבע לעניין עבירות ברירת הקנס, היינו האם תקופת ההתיישנות בעבירות מנהליות היא בהתאם לסעיף 9(א) לחסד"פ או בהתאם לסעיף 225 א'.

11. בעפ"א 1004/01 קשת היפרטוי בע"מ נ' מדינת ישראל, פד"ע לח' 181, קבע בית הדין הארצי:

"המערערת השקיעה מאמצים בלתי מבוטלים בניסיון לשכנענו כי סדרי הדין הרלוונטיים לענייננו הם אלה הקבועים בפרק ז' לחוק סדר הדין הפלילי והנוגעים לעבירות קנס. טענה זו אין בידי לקבל. בעניין זה נפסק זה מכבר על-ידי בית-המשפט העליון, כדלקמן: "ההבחנה בין הליך בררת הקנס להליך של הטלת קנס מינהלי ברורה: ההליך של קנס מינהלי הוא במסלול המינהלי, להבדיל מהליך בררת הקנס אשר מצוי במסלול הפלילי. בהתאם לכך, אי-תשלום קנס מינהלי במועד גורר תוספת הפרשי הצמדה וכן תוספת פיגור (סעיף 17 לחוק). קיימים גם אמצעים נוספים בידי בית-המשפט במקרה של אי-תשלום הקנס... אך במקרה של אי-תשלום קנס מינהלי, ככלל, אין עומד נגד העובר עבירה מינהלית מסלול פלילי, כשם שהוא עומד במקרה של בררת הקנס. אי-תשלום קנס מינהלי אינו מעלה את העבירה למסלול פלילי. המסלול הפלילי קיים במקרה של עבירות מינהליות רק במקרה שמי שמייחסים לו עבירה כזו בוחר במסלול הפלילי... לא זה המצב במקרה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

1 של בררת קנס. המסלול במקרה כזה הוא פלילי: מצד אחד,
2 אי-תשלום הקנס תוך התקופה הקבועה בחוק, מעלה את
3 הדין למסלול של הליך פלילי, וההזמנה שניתנה במסגרת
4 ההודעה על בררת הקנס תיחשב כהזמנה לדין פלילי... מצד
5 אחר, תשלום של הקנס רואים אותו כאילו הודה מי שקיבל
6 את בררת הקנס באשמה בפני בית-המשפט, הורשע בדין
7 ונשא את עונשו... (בג"ץ 2126/99 בעמ' 475-476).
8 הווה אומר שעצם הבקשה להישפט על עבירה מינהלית
9 אינה הופכת אותה לעבירת בררת קנס. נדמה שהדברים
10 יפים גם לעניין טיעוניה של המדינה הנוגעים לסעיף 201
11 לחוק סדר הדין הפלילי".

12
13 דהיינו, בית הדין עמד על השווה ועל השונה בין העבירות המנהליות ועבירות
14 ברירת הקנס וקבע, שחרף הדמיון שקיים, אין להקיש בין השנים.

15
16 12. בע"פ(ארצי) 24/09 מדינת ישראל נ' איתן ארמי (מיום 7.11.10), מדובר היה על
17 עבירה שנעברה ביום 24.5.00 והוטל על הנאשם קנס מנהלי ביום 27.8.02, לפני
18 כניסתו לתוקף של תיקון 4 לחוק העבירות המנהליות. בית הדין הארצי קבע, כי
19 הוראת תיקון 4 אשר כאמור במסגרתו חוקק סעיף 22 א', חלה, וכי תקופת
20 ההתיישנות הינה בת 5 שנים.

21
22 בפסק הדין נקבע כך:

23 "אשר לענייננו – סעיף 9(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע
24 את תקופות התיישנות על עבירות שונות, כאשר בעבירת
25 עוון קבועה תקופת התיישנות בת 5 שנים. העבירה שבה
26 הואשם המשיב הינה מסוג עוון, על פי ההגדרה הקבועה
27 בסעיף 24(2) לחוק העונשין,
28 תשל"ז-1977".

29
30
31 עולה אם כן, כי התיישנות עברות מסוג עוון הגם שהוגדרו כעבירה מנהלית, הינה
32 לאחר 5 שנים בהתאם לסעיף 9 (א) לחסד"פ, וההשוואה שבין עבירת מנהליות
33 לעברות קנס נדחתה ע"י ביה"ד הארצי.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

13.

העבירות המיוחסות לנאשם בוצעו ביום 20.2.06.

1

2

3 מרוץ תקופת ההתיישנות מתחיל מיום ביצוע העבירה אלא אם כן נפסק המרוץ

4 בשל אירוע מנתק. בספרו של קדמי, על סדר הדין בפלילים (תשס"ט-2009 חלק

5 שני, כרך א' בעמ' 1320-1321), נאמר לעניין זה –

6 "מרוץ תקופת ההתיישנות מתחיל ביום ביצוע העבירה והוא נמשך עד

7 לסיום התקופה; אלא אם כן- לגבי עוון או פשע- הוא נפסק בשל

8 התרחשותו של 'אירוע מנתק'. הופסק המרוץ על ידי 'אירוע מנתק',

9 הריהו מתחיל מחדש - לאמור מתחילתו- והוא נמשך עד שתחלוף

10 תקופת ההתיישנות ממועד האירוע המנתק; יופסק המרוץ - החדש-

11 על ידי 'אירוע מנתק' נוסף, תתחדש התקופה וחוזר חלילה. התקופה

12 שחלפה עד ל'אירוע המנתק'- נמחקת כאילו לא חלפה כלל; והמניין

13 מתחיל מלכתחילה...

14 ...

15 'אירוע מנתק' לעניין זה הוא אחד משלושה אלה: עריכת חקירה על פי

16 חיקוק באותה עבירה; הגשת כתב אישום בשל אותה עבירה; קיום

17 הליך מטעם בית המשפט באותה עבירה."

18

14.

19 סעיף 22 א לחוק העבירות המנהליות, שעניינו "סיווג עבירה והתיישנות", קובע

20

כדלקמן:

21 " (ב) לענין התיישנות עבירה כאמור בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי

22 או בכל חיקוק אחר הקובע מועד התיישנות עבירה, לפי הענין,

23 יראו את מועד הטלת הקנס כמועד ההעמדה לדין, ואולם אין

24 במועד הקבוע בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי או בחיקוק

25 כאמור, לפי הענין, כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש

26 להישפט לפי חוק זה או להמיר כתב אישום בקנס מינהלי, אף

27 אם עבר אותו מועד."

28

29 כעולה מהוראת סעיף 22א לחוק עבירות מנהליות, הגשת בקשה להישפט מהווה

30 "אירוע מנתק", המפסיק את מרוץ ההתיישנות. הנאשם במקרה דנן בחר שלא

31 לשלם את הקנס המנהלי וביום 11.12.06 הגיש בקשה להישפט. כתב האישום

32 הוגש בתאריך 11.10.11, דהיינו חודשיים לפני מועד ההתיישנות בתיק.

33

34 מכאן כי דין טענת ההתיישנות להידחות.

35

36

37

38

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

טענת הגנה מן הצדק

- 1
2 הוראות סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב – 1982 .15
3 מעגנות את הטענות המקדמיות אותן רשאי נאשם לטעון ובין היתר –
4 "10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית
5 לעקרונות של צדק והגינות משפטית".
6
7 במסגרת סעיף זה נטענת טענת הגנה מן הצדק, שהוכרה בפסיקה והמאפשרת
8 לבית הדין לבטל כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד
9 עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן.
10
11 אמת המידה לתחולת דוקטרינת הגנה מן הצדק הותוותה במסגרת ע"פ 4855/02
12 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ (מיום 31.03.05), שם קבע בית המשפט
13 העליון מבחן תלת שלבי: **בשלב הראשון** על בית המשפט לזהות את הפגמים
14 שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק
15 משאלת אשמתו או חפותו; **בשלב השני** על בית המשפט לבחון האם בקיום
16 ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות;
17 **בשלב השלישי**, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה
18 חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים
19 שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום. בית
20 המשפט העליון הדגיש כי - "**מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים**
21 **חריגים ביותר**". בע"פ 3672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל, (מיום 21.10.07) חזר
22 בית המשפט העליון וקבע, כי טענת הגנה מן הצדק הייתה ונותרה טענה שיש
23 לקבלה במקרים חריגים בלבד.
24
25 פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי בע"פ 14/07 מדינת ישראל נ' הוס .16
26 סנטר (מיום 22.11.07) ובע"פ 25249-05-10 מדינת ישראל נ' עלי עלייאן (מיום
27 7.3.11) שם נקבע:
28 "טענת הגנה מן הצדק הינה טענה קיצונית המתאימה למקרים
29 מיוחדים בהם עצם קיומו של ההליך הפלילי כרוך בעיוות דין ופגיעה
30 בתחושת הצדק עד כדי הצדקה לביטולו של כתב האישום בלי לדון בו
31 לגופו. מעצם טיבם של דברים, קשת המקרים בהם ניתן לשקול קבלת
32 טענת הגנה מן הצדק מוגבלת והיא תחול במצבים בהם עצם קיומו של
33 ההליך פוגע בזכויותיו הבסיסיות של הנאשם להליך תקין"

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

1 על רקע הלכות אלו, אתייחס לטענותיו של ב"כ הנאשם לביטולו של כתב
2 האישום.

3

4

שיהוי

5 23. בענייננו חלפו כ – 5 שנים מביצוע העבירה ועד להגשת כתב האישום. מטבע
6 הדברים, חלוף הזמן פוגע ביכולתו של בית המשפט לברר את האשמה אם בשל
7 העובדה שהעדים אינם זוכרים את המאורעות ואם בשל העובדה שמסמכים
8 נעלמים עם השנים. עם זאת, הנטל להוכיח את אשמת הנאשם מוטלת על
9 המאשימה והספק יפעל לטובתו. ככל שנגרם לנאשם נזק ראייתי בתיק זה, אין
10 בכך כדי להצדיק מחיקת כתב האישום בשלב זה, אלא הדבר יישקל במסגרת
11 הכרעת הדין ואף בגזר הדין (ראו ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ,
12 פד"י נט(6) 776). הדברים נכונים גם באשר למועד מסירת הזימון לידי הנאשם.

13

14 24. אין באיחור בהגשת כתב האישום כשלעצמו כדי להצביע על התעמרות ורדיפה
15 של הנאשם על ידי המאשימה. חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה והתנהלותה של
16 המאשימה בעניינם של הנאשמים אכן מותירה טעם רע הפוגע בתחושת הצדק,
17 גם אם לא עד כדי ביטול כתב האישום. כל אלה יילקחו בחשבון בדיון לגופו.

18

19

הימנעות מגביית עדות של העובדת

20 25. כאמור לעיל, ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הינו, איפוא, מהלך
21 קיצוני שבית המשפט נוהג בו במשורה ומחילו רק במקרים הראויים.

22

23 26. טענת הנאשם כי העובדת הזרה לא נחקרה וכי לא ניתן לזמנה למתן עדות בבית
24 הדין, הגם שיכולה לעלות לכדי מחדל חקירתי, אין בה פגיעה בזכות ההגנה של
25 הנאשם באופן המצדיק ביטול כתב האישום.

26

27 27. אכן עשויה להיות משמעות ראייתית לכך שלא נגבתה עדות מן העובדת הזר
28 עצמה, ואולם משקלה של העדות החסרה ומשמעותה יוכלו להתברר רק לאחר
29 תום פרשת התביעה ולאחר שישמעו כל הראיות, ובשים לב לכך שממילא, כל
30 ספק סביר שמתעורר על רקע החוסר בעדותה של העובדת, יפעל לטובת הנאשם.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

1 בכפוף למידת ההוכחה בפלילים, הראיות הצריכות להליך הן אלו המספיקות
2 לשם הרשעה. היעדרה של ראיה עשוי להיזקף לחובת התביעה, כמי שנושאת
3 בנטל ההוכחה, ומן הצד האחר היא עשויה לסייע ביד הנאשם בעת שקילת
4 גרסתו וטענותיו- אם מקימות ספק סביר אם לאו. מכאן, שאף אם נכונה טענת
5 הנאשם בדבר קיומם של מחדלי חקירה בעניינו, תלוייה נפקותם בתשתית
6 הראייתית שתציג התביעה מחד גיסא, ובספקות הספציפיים שבקיומם יבקש
7 הנאשם לשכנע מאידך גיסא (עפ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל, מיום 10.3.08).

8
9 לנוכח האמור, בשלב זה, לא ניתן לומר, כי הימנעות מחקירת העובדת נשוא כתב
10 האישום, גרמה עיוות דין לנאשם שתוצאתה ביטול כתב האישום בשלב זה.

אכיפה בררנית

11
12
13 28. אכיפה בררנית שהיא אחד הביטויים של טענת ההגנה מן הצדק תחשב "אכיפת
14 הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים – כאשר מדובר במקרים
15 דומים", והיא יכולה לבוא לידי ביטוי בשני אופנים: "הראשון, החלטה להעמיד
16 לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה
17 שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום". המשותף לשניהם
18 הוא כי "סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב
19 להבחנה ביניהם".

20
21 לרשות המנהלית שבידה מופקדת הסמכות להגיש כתבי אישום כמו לכל רשות
22 מנהלית אחרת, עומדת חזקת התקינות המנהלית, לפיה היא מוחזקת כמי
23 שפעלה כדין בהגישה את כתב האישום, וזאת כל עוד לא הוכח אחרת. על הטוען
24 אחרת, הוא הנאשם שבפיו טענה לאכיפה בררנית, מוטל הנטל לנסות ולסתור
25 את החזקה "ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונהים
26 הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראיתי כאמור, מתערעת חזקת
27 התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי
28 האכיפה – אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים – התבססה על שיקולים
29 ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה".

30

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

הע"ז 22820-10-11

1 (ראו: 21219-12-12 מדינת ישראל נ' נורית בוכוויץ, מיום 8.8.13; עפא (ארצי)
2 מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב, מיום 9.9.15).

3
4 29. בענייננו הנאשם לא הביא ולו ראשית ראייה להוכחת טענתו. מעבר לכך, גם
5 מהמבחינה עקרונית, אכיפה בררנית, ככל שהיא מוכחת במקרה פלוני, אינה
6 מצדיקה, בהכרח, סעד "חיובי" בדמות מתן פטור מאכיפה. שכן, פטור שכזה
7 פירושו מתן "הכשר" להפרת הנורמה הנאכפת. עמד על כך כב' השופט ע' פוגלמן:
8 "אף במצב שבו מוכחת טענה לאכיפה סלקטיבית, אין משמעות הדבר
9 כי יוקנה סעד "חיובי" של אי אכיפת הדין לטוען לכך. זאת, שכן ביטול
10 ההחלטה המפלה אינו מקים זכות לפלוני שאינה מוכרת לו בדין (בג"ץ
11 637/89 "חוקה למדינת ישראל" נ' שר האוצר, פ"ד מו(1) 191).

12
13
14 סוף דבר

15 30. לפיכך ובשל כל הטעמים שפורטו לעיל, דין הבקשה לביטול כתב האישום –
16 להידחות.

17
18 נקבע להקראה ליום 16.11.15 בשעה 11:30 וכן להוכחות ליום 28.12.15 בשעה
19 09:00.

20
21 ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ו, (04 נובמבר 2015), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

23 שמואל טננבוים, סגן נשיאה
24
25
26